

gaaet ud fra, og uagtet det naturligvis vilde være os behageligt ogsaa her at være i Overensstemmelse med den høitærede Minister, saa har dog den gjentagne Overveelse af denne simple Sag bevirket, at vi have maattet fastholde den Indstilling, som vi have gjort, og som jeg haaber, det høie Thing ikke vil fravige efter de Oplysninger, som jeg her har fremsat.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer):

Efter hvad nu den ærede Taler har sagt, tør jeg forudsætte, at der er fuld Overensstemmelse mellem Udvalget og mig i den Henseende, at naar et Regnskab er godkjendt af Rigsdagen under den sædvanlige Form, at Rigsdagen frasiger sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til dette Regnskab, og naar der ved denne Godkendelse ikke er taget noget Forbehold, saa kan man ikke siden vende tilbage til dette Regnskab igjen og tage Beslutning angaaende det; saa er Regnskabet en afgjort Sag. Jeg føler mig af det ærede Medlems Utring overbevist om, at Udvalget samstemmer med mig i den Henseende, og det er Hovedsagen. Hvad nu dernæst det foreliggende Tilfælde angaar, kan jeg gjerne indrømme, at der paa Grund af, at Theateraaret strækker sig ind i to Finantsaar, kan ligge en Mulighed for at sige: Ja, det afsluttede Theateraar vedkommer dog i Grunden ogsaa det næste Finantsaar, da det strækker sig ind i dette. Da endvidere Spørgsmaalet om Afbetaling af den Gjæld, som er stiftet, er blandet sammen med Spørgsmaalet om, hvad man forstaar ved Gjæld, under det Synspunkt, at ogsaa det kan kaldes Gjæld, som ikke er betalt i Overensstemmelse med Beregningen af Theatrets Overskud, saa bliver det jo umuligt, at Sagen kan stille sig mindre klar. Dette er ogsaa tilfælde, naar man ved et Theateraars Behandling kræver næste Theateraars Regnskab tilstede, inden det er færdigt, for derefter at sætte sig istand til at afgjøre, hvorvidt de Fordringer ere fyldestgjorte, som paa Finantsloven ere opstillede med Hensyn til Afbetalingen paa den Gjæld, som er stiftet for hele Theateraarets Virksomhed. Man vil jo nemlig erindre, at der er kommet en ny Fortolkning af de Ord, som i mange Aar have staaet i Finantsloven, at Ministeren har Ret til at stifte en Gjæld, naar denne kun tilbagebetales inden den 31te Marts næstefter det Theateraars Slutning, hvori Gjælden er stiftet. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa disse meget vidtløftige og meget indviklede Spørgsmaal; thi nu ere disse stede til Hvile for bestandig. Det sidste Regnskab, som skulde aflægges efter den gamle Ordning af Theatrets Forhold, er jo nu aflagt; der er traadt et nyt Budget for Theatret i Virksomhed, hvor alle de Spørgsmaal, som dengang havde en vis Betydning, ere faldne bort. Jeg skal altsaa ikke indlade mig paa vidtløftig at

drøfte dette, men jeg skal komme tilbage til den Kjendsgjerning, det er mig magtpaaliggende at sige fast, nemlig det, at der af Vedtagelsen af den Beslutning, som her foreligger Landsthinget, ikke bør kunne udbrages den Slutning, at, om ogsaa et Regnskab er godkjendt, saa kan man dog næste Aar igjen optage Spørgsmaalet derom til fornøyet Behandling. Naar vi ere enige derom, saa er jeg tilfreds.

Kanfer: Den høitærede Minister vil vist ogsaa erkende, at det foreliggende Tilfælde er ikke af den Betskaffen; thi idet netop Indstillingen gaar ud paa, at det kan passere, er Godkendelsen af Regnskabet for 1875—76 ikke svækket i ringeste Maade ved den. Iøvrigt er jeg ganske enig med den høitærede Minister i, at det ikke gaar an at henvise Punkter af et Regnskab til Behandling under et andet, uden at det paa en mere fremtrædende Maade f. Ex. ved et Indstillingspunkt er vist, at Genvisning skal finde Sted. Der er to Punkter, jeg i denne Henseende lægger mere Vægt paa end dem, den høitærede Minister nævnte. Det er for det Første: I det saadant Punkt henvises, saa skal dette være paa en tilstrækkelig Maade til Efterretning for en efterfølgende Revision, og naar det er vedtaget som et Indstillingspunkt, vil dette være opnaaet. Det kunde dernæst hellerikke gaa an, at en Revision henviser et Regnskab til en følgende Revision uden nogen Bekræftelse derpaa fra den Side, som har overdraget den Regnskabet, idet Revisionen da endog kunde frigjøre sig for en større Del af Regnskabet uden dertil at have anden Hjemmel end eget Ønske. Derfor finder jeg ogsaa, at den Genvisning, som her har fundet Sted, at have en formel Mangel, men dog ikke saaledes, at det vilde være muligt at lade være at optage Punktet der, hvor det var henviset til, naar man ellers ansaa dette for rigtigt, skjøndt det ikke havde faaet den Bekræftelse at have været Gjenstand for en vedtagen Indstilling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Jeg skal ikke unblade at gjøre opmærksom paa, at der under den sidste ærede Talers Utringer var et Dieblit, hvor jeg frygtede for, at Enigheden ganske skulde gaa itu; thi naar nu Rigsdagen her fatter en Beslutning vedrørende Statsregnskabet for 1875—76, saa optager man jo et Spørgsmaal fra dette Regnskab, og om end Beslutningen gaar ud paa, at „det kan passere“, saa er der ligesuldt besluttet om Regnskabet for 1875—76, og kan man fatte en saadan Beslutning, saa maa man ogsaa kunne fatte andre Beslutninger, men jeg trøster mig ikke bestomindre til, at jeg i Hovedsagen er enig med det ærede Medlem, at, naar der ikke er taget et udtrykkeligt Forbehold ved et Regnskabs Afgjørelse og derved et Punkt er henviset til næste Aars Revision til R.